

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 15 0 К 000405 10 Кж 4
Бања Лука, 3.2.2011. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу које чине судија Драгомир Миљевић, као предсједник вијећа, а судије Војислав Димитријевић и Слободан Милашиновић, као чланови вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Д. Д., због кривичног дјела угрожавање јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број: 49/03, 108/04, 37/06 и 70/06), одлучујући о жалбама окружног тужиоца из Требиња, оптуженог Д. Д. и његовог браниоца које су изјављене против пресуде Окружног суда у Требињу број: 15 0 К 000405 10 К од 30.9.2010. године, на сједници вијећа, која је одржана дана 3.2.2011. године, на чијем јавном дијелу су присуствовали републички тужилац мр Ненад Врањеш и оптужени Д. Д., а у одсуству уредно позваног браниоца Д. Ш., адвоката из Т., донио је

П Р Е С У Д У

Одбијају се као неосноване жалбе окружног тужиоца из Требиња, оптуженог Д. Д. и његовог браниоца и потврђује се пресуда Окружног суда у Требињу број: 15 0 К 000405 10 К од 30.9.2010. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Требињу број: 15 0 К 000405 10 К од 30.9.2010. године (побијана пресуда) оглашен је кривим оптужени Д. Д. због кривичног дјела угрожавање јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, чињенично поближе описаног изреком те пресуде, па је осуђен на казну затвора у трајању од 7 (седам) година. На основу одредбе члана 44. став 1. Кривичног закона Републике Српске у изречену казну затвора оптуженом је урачунато вријеме проведено у притвору почев од 7.5.2010. године, па надаље. На основу одредбе члана 61. истог законског прописа оптуженом је изречена мјера безбједности забране управљања моторним возилом, „Б“ категорије за вријеме од 3 (три) године, рачунајући од дана правоснажности пресуде. На основу одредбе члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст („Службени гласник

Републике Српске“, број 100/09), оштећени М. Ш., Д. Ш. и Ж. К., упућени су да имовинско правни захтјев у цијелини остварују у парничном поступку.

Против побијане пресуде жалбе су благовремено изјавили окружни тужилац из Требиња, оптужени и његов бранилац, Д. Ш., адвокат из Т., све због одлуке о кривичној санкцији. Све изјављене жалбе предлажу преиначење побијане пресуде у погледу одлуке о казни, захтјевајући, и то окружни тужилац из Требиња затворску казну у дужем, а оптужени и његов бранилац у краћем временском трајању. Бранилац оптуженог у својој жалби оспорава и дужину на коју је оптуженом изречена мјера безбједности забране управљања моторним возилом, „Б“ категорије.

На сједници вијећа републички тужилац је изложио жалбу окружног тужиоца из Требиња, подржавајући је и остајући код датог приједлога одлуке, те је предложио да се жалбе оптуженог и његовог браниоца као неосноване одбију.

Оптужени је изложио своју жалбу, остајући у цијелости код исте, те подржавајући жалбу свога браниоца, те је предложио да се жалба окружног тужиоца из Требиња као неоснована одбије.

Испитујући побијану пресуду у оном дијелу у којем се жалбом побија, а у смислу одредбе члана 320. Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст („Службени гласник Републике Српске“, број 100/09), овај суд је одлучио као у изреци из сљедећих разлога.

Околности од значаја на којима се заснива одлука о кривичној санкцији правилно су утврђене и вриједноване приликом одмјеравање казне оптуженом за дјело чије је извршење признао у овом кривичном поступку. Изјављене жалбе у суштини и не оспоравају постојање околности на којима се заснива побијана пресуда, али дају различит вриједносни суд, и стога изводе различите закључке.

Тако ранија осуђиваност оптуженог није спорна, али по оцјени жалби оптуженог и његовог браниоца добила је пренаглашен значај. При томе, треба имати у виду да је одредбом члана 37. став 1. Кривичног закона Републике Српске у оквиру општих правила о одмјеравању казне, прописано да суд мора узети у обзир и ранији живот учиниоца, а раније осуде без сваке сумње представљају околност, која у контексту других околности, имају значај отежавајућих. Стога, првостепени суд је исправно цијенио ранију осуђиваност, а ако се има у виду цјелина датих разлога у побијаној пресуди, поменутој околности са правом није дао превелик значај, тако да су поменуте жалбе у овом дијелу неосноване.

Жалбом браниоца оптуженог се у први план ставља однос висине изречене казне према висини казни које је овај суд изрицао у другим предметима са истом правном квалификацијом дјела. Сличан приговор је садржан и у жалби оптуженог који тврди да изечена казна је више уважавала генералну превенцију, односно на утицај према другима да не чине оваква или слична кривична дјела у будућности, него што је плод индивидуализације казне у односу на конкретног учиниоца и дјело.

Приликом разматрања овог жалбеног приговора, треба имати у виду са једне стране захтјев да суд суди само на основу Устава и закона (члан 121. став 2. Устава Републике Српске), те да судска пракса није извор права. Са друге стране ваља уважити и захтјев за јединственом примјеном закона, а остварење

овог принципа обевеза је Врховног суда Републике Српске, у смислу одредбе члана 123. Устава Републике Српске.

За предметно кривично дјело угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске запријеђена је казна у распону од 2 (двје) до 12 (дванаест) година. Изречена казна од 7 (седам) година представља средину у овом временском интервалу и као таква се не може сматрати нити престрогом, а нити благом.

Овом приликом суд се не може, а и не смије се бавити, поређењем околности које су одредили суд за изрицање казни у предметима наведеним у жалби браниоца оптуженог, јер свако конкретно дјело, као животни догађај је различито, а самим тим се долази и до различитог резултата, односно различитих изречених казни. На страну и то што у појединим од означених предмета није ни било жалбе тужиоца, тако да Врховни суд није ни могао изрећи строжију казну од оне изречене у првостепеном поступку (забрана *reformatio in peius* - члан 321. Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст).

Конкретан случај, а што правилно уочава и првостепени суд, карактерише висок степен кривичне одговорности оптуженог, велико угрожавање или повреду заштићеног добра, што све у својој укупности представљају отежавајуће околности на страни оптуженог. Тежина посљедице која се огледа у смртном исходу двоје лица, који су уз то брачни пар који је оставио иза себе двоје малолетне дјеце, овај догађај чине породичном трагедијом. Међутим, оно што издваја ово дјело у односу на друга дјела, огледа се нарочито у начину извршења дјела, гледано кроз мјесто и вријеме, а у вези са вожњом аутомобила под утицајем дрога и алкохола.

Зато, правилно је првостепени суд као доминантну отежавајућу околност цијенио цјелокупно понашање оптуженог у вријеме извршења дјела, те карактер кршења саобраћајних прописа. И по оцјени овога суда ради се о изразито безобзирној вожњи и грубом кршењем више саобраћајних прописа, које се огледа у чињеници да је оптужени под дејством опојних дрога и алкохола возио брзином, која је више од три пута већа од прописане, у ужем центру града Т. у 14,35 часова, дакле у вријеме када је у свим градовима највећа фреквенције саобраћаја.

Признање дјела, као и кајање оптуженог, по оцјени овога суда дошли су до изражаја приликом одмјеравања казне која, као што је већ речено, представља средину између посебног минимума и максимума запријеђене казне за ово дјело. Ово је уједно и основни разлог што је жалба окружног тужиоца из Требиња такође неоснована, јер недовољно уважава поменуте олакшавајуће околности.

Имајући у виду све напријед наведено изречена казна затвора у трајању од 7 (седам) година, по оцјени овога суда, представља потребну мјеру казне у циљу остварења сврхе кажњавања како у погледу превентивног дјеловања према другима да не чине кривична дјела тако и у погледу васпитног утицаја на оптуженог да убудуће не чини кривична дјела.

Неоснована је жалба браниоца оптуженог у погледу дужине трајања мјере безбједности забране управљања моторним возилом. Начин извршења и посљедице дјела указују да би оптужени и након извршења ове мјере требао у даљем животу да се уздржи од управљања моторним возилима, а да период који је обавезан да то чини нипошто није дугачак.

Из изнијетих разлога изјављене жалбе окружног тужиоца из Требиња, оптуженог и његовог браниоца је ваљало као неосноване одбити и побијану пресуду потврдити на основу овлашћења прописаног одредбом члана 327. Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Драгомир Миљевић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић